

Vier maanden eerder

Braverick was een keurig stadje ergens midden in het land. De huizen stonden netjes recht naast elkaar in lange lanen. De auto's stonden strak langs de schone stoeprand geparkeerd en op geen enkele auto zat een klets vogelpoep.

Alle auto's waren keurig zwart, grijs of donkerblauw.

Midden in Braverick stond een grote kerk met daarbovenop een windhaan die altijd glom. De klok van de kerk liep precies op tijd en sloeg ieder halfuur met galmende klokken zodat de bewoners van Braverick, de **Bravericken**, goed wisten hoe laat het was.

Midden in de week, op woensdag, stond er een markt op het plein voor de kerk en kwamen alle Bravericken daar hun boodschappen doen. Daarna dronken ze een kopje koffie of thee bij café De Glimmende Toog voordat ze naar huis gingen om daar flink te poetsen.

Op zaterdag, zodra de tuinen waren aangeharkt en de grasveldjes strak gemaaid klaarlagen voor de komende week, konden de Bravericken naar het winkelcentrum om zich daar te vergapen aan de etalages. Prachtig opgemaakte taarten, glimmende aquaria, laaggehakte muiltjes en lederen veterschoenen, degelijke broekrokken en beschaafde coltruien. Alles zag er even mooi uit. En soms kochten ze dan iets. Niets protserigs of kleurrijks, want geen enkele Braverick durfde uit de toon te vallen en niemand wilde anders zijn.

De burgemeester van Braverick, Wijnand Pietlut, was ontzettend trots op zijn stadje. Het was dan wel niet de hoofdstad van het land en ze hadden ook niet de grootste haven. De regering zat niet te vergaderen in zijn gemeentehuis en ze hadden ook geen geweldig presterende voetbalclub. Maar zijn stad was wel het allernetste plekje dat hij zich kon voorstellen en dat was precies zoals hij het hebben wilde.

Hij had er alles aan gedaan om te zorgen dat iedereen zich aan zijn regels hield. Die moesten de kinderen van Braverick vanaf de eerste schooldag uit hun hoofd leren.

Dit waren de regels:

REGELS

- * Was je iedere dag, stinken is uitdrukkelijk verboden.
- * Zie er verzorgd uit. Trek iedere dag schone kleren aan zonder onbedoelde gaten.
- * Kom altijd op tijd, waar je dan ook moet zijn.
- * Zit netjes rechtop en zit ten allen tijde op een stoel.
- * Zeg altijd 'pardon' als je niest, boert of een windje laat.
- * Stoeien is verboden.
- * Spelen is ook verboden, doe liever huiswerk of klusjes.
- * Maak geen lawaai. Schreeuwen en luide muziek zijn uit den boze.
- * Ruim altijd alles op. Maar dan ook álles.
- * Val geen belangrijke mensen lastig, doe gewoon wat ze zeggen.

Jarenlang was burgemeester Pietlut bezig geweest om Braverick in een keurig stadje te veranderen. En dat was gelukt. En dit jaar was het eindelijk zover. Hij was onlangs genomineerd om Burgemeester van het Jaar te worden en als hij won aankomende zomer, wanneer de verkiezing plaats zou vinden, dan zou zijn stad wereldwijd bekend komen te staan als Netste Stad van het Land. Daar had hij zo hard voor gewerkt, daar had hij de Bravericken eindeloos voor lastiggevallen. Hij had vreselijke straffen uitgedeeld. Hij had torenhoge boetes laten uitschrijven. Maandenlang had hij radio's en televisies laten afsluiten. Ouders mochten hun kinderen niet meer op ijsjes of snoepjes trakteren. Niets kon nog misgaan.

Niets!

Niets?

Paradijsvogel

Op de eerste zachte voorjaarsdag van het jaar gebeurde er iets ongewoons in Braverick. Niet meteen, de dag begon nog best normaal. De vogeltjes tjlpten hun mooiste lied, de wind was lauwwarm, de eerste knoppen kwamen tevoorschijn aan de bomen en struiken. Pas tijdens het middaguur kwam het ongewone het schone stadje in pruttelen. En wel in de vorm van een volgeladen knalgele bus, om precies te zijn, met butsen en vlekken. Het ding reed met knallende uitlaat een rondje om het kerkplein en reutelde daarna dwars door het centrum naar de andere kant van de stad. Daar stopte het met twee wielen op de stoep voor het enige niet zo heel nette huis van Braverick.

Uit het gele busje sprong een magere man met heel veel lange vlechtjes. Hij had een vrolijke blouse aan die half uit zijn korte broek hing. ‘Ja, hier moet het zijn, lieve Liedewij!’ schreeuwde hij naar de bus. ‘Hier is het huis van jouw tante Carolien. Allemachtig, wat een **plaaatje**, zeg! Kom nou, meisjes, dan kunnen we samen binnen kijken!’

Er klonk een zangerige warme stem vanuit de bus. ‘Ik kom al, even de sleutels opzoeken... **Zoetезoutjeszeg**, wat zit er veel in die tas.’ Piepend ging de deur van de bus open en er krom een kleine ronde vrouw uit. Haar bloemenjurk en knalrode lippenstift pasten perfect bij het bonte huis van wijlen haar tante Carolien. ‘Kijk nou toch, Ben, de verf bladdert hier en daar, maar zoetезoutjeszeg, de lieve schat heeft ons een paleisje nagelaten. Dank u wel, lieve tante Carolien.’

Het was het huis van Carolien Opsmuk, de beroemde plaatselijke kunstenares. Al jaren was het een doorn in het oog van burgemeester Wijnand Pietlut. Kunst was volgens hem namelijk een vorm van onnodige rotzooi. Carolien was nogal kleurrijk geweest. Alle kleuren waren haar lievelingskleur, ze kon gewoon niet kiezen. Dus dat deed ze niet. Ze had een wild kapsel met heel veel haarspelden. Ze had oorlellen vol bellen en nooit twee dezelfde sokken aan. Haar huis was groot en gezellig en de tuin was één grote wilde verzameling bloemen. Daarin leefden allerlei dieren. Carolien maakte prachtige schilderijen van ze. Die schilderijen hing ze op in haar galerie in het winkelcentrum en soms verkocht ze wat. Als Wijnand Pietlut het niet hoorde, noemden sommige Bravericken haar liefdevol hun 'Paradijsvogel'. Carolien wist kleur te geven aan hun keurige stadje. Maar die tijd was voorbij. Carolien was overleden aan vergevorderde ouderdom. Het huis was leeg. De paradijsvogel gevlogen.

'Pap, mam, wacht op mij! Nog niet naar binnen gaan. Ik mocht toch als eerste een kamer uitzoeken?' Frieda sprong uit de bus. Haar krullerige rode haar zat in een rommelige vlecht en haar shirt was kreukelig. Een dolfijntje verborg op kniehoogte een gat in haar broek. Haar paarse cape met de letters FS wapperde om haar schouders waardoor ze tijdens de sprong uit de bus even leek te zweven. 'Dus hier gaan we wonen?' vroeg ze terwijl ze met grote ogen van Ben naar Liedewij keek. 'Het is gewoon **een heel gebouw** voor ons alleen! En er is zelfs een tuin.'

Liedewij Stout aaide liefdevol over de warme wangen van haar dochter. 'Kom, we gaan naar binnen.' Liedewij pakte Frietje bij de hand en liep voor Ben uit naar de voordeur.

Achter het raam van het huis aan de overkant bewoog de hagelwitte vitrage. Hugo Klikzuur gluurde tussen de gordijnen door. ‘Gedaan met de rust,’ knarste hij.

Hij hoorde niet bij de mensen die Carolien liefdevol ‘Paradijsvogel’ hadden genoemd. Hij zei eerder ‘lastpost’, ‘die kleuren doen pijn aan mijn ogen’ en ‘stil nou eens een beetje’, dat soort dingen. Sinds Carolien er niet meer was, had Hugo gehoopt dat de burgemeester haar huis onbewoonbaar zou verklaren. Maar zoals het er nu naar uitzag, kreeg het nieuwe bewoners. En deze nieuwelingen hadden duidelijk nog nooit van regels gehoord. Daar moest hij iets aan doen. Hij pakte zijn telefoon en koos snel het belangrijkste nummer in zijn lijst.

U bent verbonden met het gemeentehuis.

Hugo Klikzuur tikte vastbesloten op de 5.

De winkel

Frietje en haar ouders waren dolgelukkig met hun nieuwe huis. Ze gingen meteen aan de slag. Op de achtste dag na hun aankomst in Braverick waren de raamkozijnen voorzien van een nieuwe laag pauwblauwe verf, het tuinhek was weer vrolijk oranje en voor de ramen hingen fuchsiaroze gordijnen.

De grote zolderkamer was voor Frietje, die zelf de kleuren mocht uitkiezen.

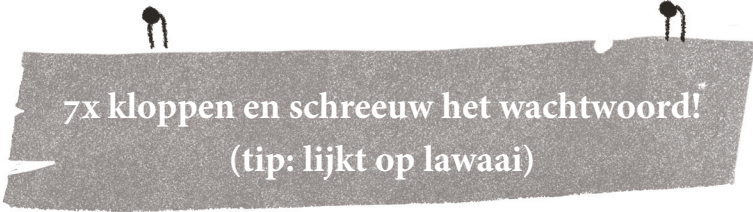
‘Maar pap, **natuurlijk** moeten mijn muren paars. Ik word zo blij van paars.’

Ben werd blij van een blije Frietje, dus hij verfde twee muren pimpelpaars.

‘En bloempjesbehang en een hemelbed en **natuuuurlijk** mijn allerliefste wens: een schommel.’ Frietje somde een heel lijstje op.

‘Nou, nou,’ zei haar vader lachend, ‘het is maar goed dat het zo’n grote kamer is. Geef mij de boormachine maar even aan, dan hang ik de schommel op.’

Samen maakten ze van de zolder een prachtplek. Als laatste spijkerde Frietje zelf een bordje op de deur:

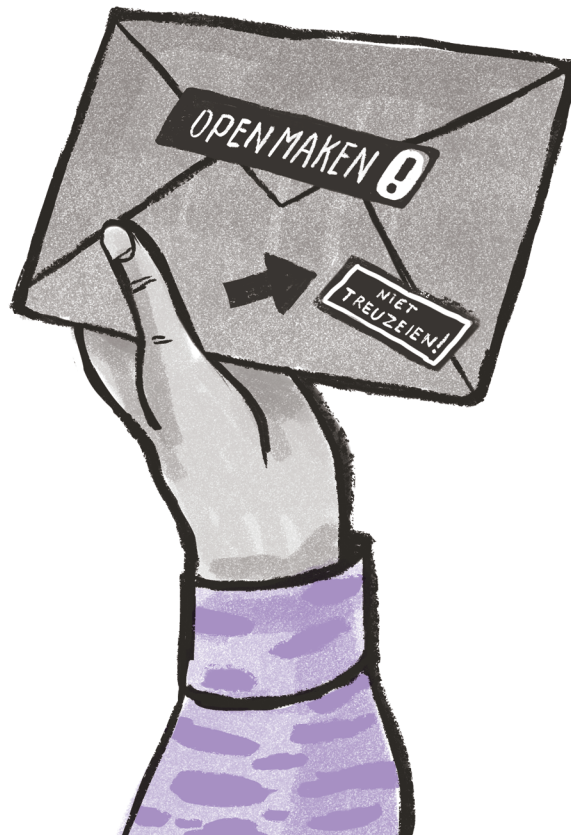
7x kloppen en schreeuw het wachtwoord!
(tip: lijkt op lawaai)

Frietje wachtte die ochtend ongeduldig aan de keukentafel op haar ontbijt, terwijl Liedewij koffie inschonk en luidkeels met de radio meezong. Toen smakte er met een klap een dikke envelop op de deurmat.

Frietje sprong van tafel en rende naar de deur. ‘We hebben nu al post, mam!

En er zitten zelfs stickers op.’ Ze huppelde door de gang de keuken weer in en legde de post op tafel.

‘Dat is dan vast blije post,’ antwoordde haar moeder, terwijl ze de gang in liep. ‘Van stickers word ik altijd zo vrolijk. **Koffie!!**’ brulde Liedewij naar boven. Ben denderde de trap af om zich bij hen aan de keukentafel te voegen. Hij hield de dikke envelop omhoog en bekeek de afzender die achterop stond. **Officiële post van uw belangrijke burgemeester** stond er met dikgedrukte letters. Onder de afzender prijkten felgele stickers. ‘**Openmaken!**’ en ‘**Niet treuzelen!**’ schreeuwden de stickers hem toe. ‘Kijk eens, mijn lieve meisjes, we hebben post van de burgemeester zelf. Is dat nou niet leuk?’ Liedewij, die een dikke laag aardbeienjam op drie puddingbroodjes smeerde, keek even op. ‘Zoetезoutjeszeg, wie had dat nou gedacht. Maar eerst koffie met

een feestelijk ontbijtje. En dan gaan we naar onze winkel. Ik kan niet wachten om eens rond te kijken in het winkelcentrum.’

‘Jakkas, koffie, ik heb liever melk of limonade,’ morde Frietje voordat ze een superhap van haar puddingbroodje nam.

En zo gebeurde het dat de belangrijke brief op tafel bleef liggen en de nieuwe bewoners met opgewonden rode wangen – en Frietje met cape en een jamvlek op haar broek – aan hun wandelingetje naar de stad begonnen.

In het centrum sjokte Frietje achter Liedewij en Ben aan.

‘Indrukwekkend,’ mompelde Liedewij bij de etalage van de banketbakker.

‘Elegant,’ knikte ze goedkeurend bij de modezaak.

‘Snoezig,’ glimlachte ze wat verveeld bij de dierenwinkel.

‘Mooi,’ gaapte ze bij de schoenenwinkel.

‘Saaaaai!’ schreeuwden Ben en Frietje tegelijk uit.

De andere bezoekers draaiden zich verschrikt naar hen om en staarden hen met grote ogen aan.

Een oudere dame stak haar vinger voor haar getuite lippen. ‘Ssst,’ siste ze, ‘jullie mogen niet schreeuwen.’

De keurige heer naast haar schudde zijn hoofd en wees naar de jamvlek op Frietjes broek. ‘Dat is niet netjes,’ murmelde hij.

‘Het was een ongelukje,’ zei Frietje verbaasd tegen de keurige heer.

Het oudere stel liep door en Frietje hoorde ze nog iets mompelen wat klonk als ‘brutale jeugd’, of zoiets. Ze haalde haar schouders op en huppelde verder.

Haar paarse cape wapperde vrolijk achter haar aan.

Liedewij greep Ben bij zijn arm en trok hem mee naar het leegstaande pand